



Repertoriumnummer 2018/
Datum van uitspraak 01/03/2018
Rolnummer 15/5734/A
Materie : arbeidsovereenkomst arbeider

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

ARBEIDSRECHTBANK ANTWERPEN

AFDELING ANTWERPEN

Vonnis
01 kamer

In de zaak :

M.P., wonende te [Adres, België];

- toegelaten tot het voordeel van de kosteloze rechtspleging met beschikking van de voorzitter van het Bureau voor Rechtsbijstand bij de arbeidsrechtbank Antwerpen van 28 april 2015;

eisende partij – op de zitting vertegenwoordigd door mr. , kantoorhoudende te [adres];

tegen

1. **S.B.**, zelfstandige, geboren te [België] op 15 november 1979, wonende te [Adres, België];

eerste verwerende partij - vertegenwoordigd door mr. loco mr. , kantoorhoudende te [adres];

2. **S. LTD**, vennootschap naar Bulgaars recht, aldaar gekend onder nr. [numer], met zetel te 1000 Sofia, Bulgarije, Ul. [adres, Bulgarije];

tweede verwerende partij – ter zitting niet aanwezig noch vertegenwoordigd.

1. Procedure

Gezien de stukken, gevoegd in het dossier van de rechtspleging, waaronder:

- de dagvaarding van 3 november 2015 van Alain Van der Steichel, gerechtsdeurwaarder te Antwerpen waarvan met toepassing van artikel 4 van de Verordening (EG) nr. 1393/2007 van de Raad van de Europese Unie van 13 november 2007 inzake de betekening en kennisgeving in de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke en handelszaken twee afschriften van het exploit en van de erin vermelde mee betekende stukken met vertaling in het Bulgaars werden toegezonden aan Raionen sad Sofia, met het oog op de betekening in Bulgarije;
- de beschikking van 28 januari 2016 waarmee de voorzitter van deze kamer het akkoord van de partijen over de conclusietermijnen bekrachtigde en de zaak vaststelde op de zitting van 28 september 2017, waarop zij werd uitgesteld naar de zitting van 25 januari 2018 waarbij partijen nieuwe conclusietermijnen overeenkwamen;
- de conclusies van de partijen;
- de processen-verbaal van terechtzittingen.

De rechtbank heeft de heer M.P. en de heer S.B. gehoord op de zitting van 25 januari 2018. S. LTD heeft conclusie genomen maar was niet aanwezig of vertegenwoordigd op de zitting waarop de zaak werd behandeld. De verzoeningspoging conform artikel 734 van het Gerechtelijk Wetboek leverde geen resultaat op.

De Wet van 15 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken werd nageleefd.

2. Eis en aanspraken van de partijen

2.1. de heer M.P.

Met de dagvaarding van 3 november 2015 vordert de heer M.P.:

- te zeggen voor recht dat de behandeling van de zaak slechts korte debatten vereist en dat zij behandeld zal worden op de inleidingszitting overeenkomstig artikel 735 van het Gerechtelijk Wetboek;
- de heer S.B. en S. LTD solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te horen te veroordelen tot betaling aan de heer M.P. van € 11.000,00 provisioneel, te vermeerderen of te verminderen in de loop van het geding en te brengen op de toepasselijke brutobedragen, in elk geval te vermeerderen met de verwijlsinteressen aan de wettelijke intrestvoet;
- de heer S.B. en S. LTD solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te veroordelen tot afgifte van de sociale bescheiden (loonfiches) corresponderend met de bedragen waartoe zij zullen gehouden zijn, onder verbeurte van een dwangsom van € 25,00 per document en per dag vertraging
- de verwijzing van de heer S.B. en S. LTD in de kosten van het geding;
- de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis toe te staan, ondanks alle verhaal en zonder borgstelling.

In conclusie formuleert de heer M.P. zijn aanspraken als volgt:

“ De vordering van concluant ontvankelijk en gegrond te verklaren;

Dienvolgens de stukken 3 van eerste verweerder alsook stukken 1 en 2 van tweede verweester te weren uit de debatten, minstens - alvorens verder recht te doen - verweerders te veroordelen op eigen kosten een beëdigde Nederlandse vertaling van betreffende stukken bij te brengen;

Dienvolgens minstens te doen zeggen voor recht dat het stuk 2 van tweede verweester vals is, en het te weren uit de debatten;

Dienvolgens te zeggen voor recht dat de overeenkomst dd. 01.11.2013 zoals gesloten tussen concluant en tweede verweerster een arbeidsovereenkomst voor arbeiders betreft, en deze voor zover als nodig als dusdanig formeel te herkwalficeren;

Dienvolgens verweerders solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te horen veroordelen tot betaling aan concluant van de som van 11.000,00 EUR provisioneel, te vermeerderen of te verminderen in de loop van het geding en te brengen op de toepasselijke brutobedragen, in elk geval te vermeerderen met de verwijlsinteressen aan de wettelijke interestvoet;

Dienvolgens verweerders tevens solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke aan de andere, te horen veroordelen tot afgifte van de sociale bescheiden (loonfiches) corresponderende aan de bedragen waartoe zij zullen gehouden zijn en bij gebreke hieraan te voldoen tot betaling van een dwangsom van 25,00 EUR per document en per dag vertraging;

Dienvolgens verweerders te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding, thans begroot op 1.440,00 EUR;

Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, ondanks alle verhaal en zonder borgstelling.”

1.2. de heer S.B.

De heer S.B. concludeert in hoofdorde tot de ontoelaatbaarheid, minstens de ongegrondheid van de eis van de heer M.P. tegenover hem gericht.

In ondergeschikte orde sluit hij zich aan bij de argumentatie van S. LTD, werpt hij de materiële onbevoegdheid van de arbeidsrechtbank op en verzoekt hij de rechtbank de zaak te verwijzen naar de rechtbank van koophandel, minstens de rechtbank van eerste aanleg; minstens concludeert hij tot de afwijzing van de eis als onontvankelijk, niet toelaatbaar, ongegrond, minstens verjaard.

Zowel in hoofdorde, in ondergeschikte orde als in uiterst ondergeschikte orde vraagt de heer S.B. de verwijzing van de heer M.P. in de kosten.

De heer S.B. vraagt de rechtbank om het vonnis uitdrukkelijk uitvoerbaar bij voorraad te verklaren tegenover de heer M.P., niettegenstaande alle verhaal en met verbod tot kantonnement.

In meest ondergeschikte orde verzoekt de heer S.B. de rechtbank om het gevorderde bedrag als bruto bedrag te kwalificeren.

1.3. S. LTD

S. LTD concludeert tot de onontvankelijkheid, de niet-toelaatbaarheid, minstens de ongegrondheid van de eis van de heer M.P..

Minstens vraagt zij de rechtbank ondergeschikt haar onbevoegdheid vast te stellen en de zaak te verwijzen naar de territoriaal bevoegde rechtbank, minstens naar de rechtbank van koophandel of de rechtbank van eerste aanleg.

S. LTD verzoekt de rechtbank om de valsheidsvordering conform artikel 898 van het Gerechtelijk Wetboek, voor zover de heer M.P. die werkelijk zou stellen, als niet toelaatbaar, onontvankelijk, minstens onvoldoende gemotiveerd, minstens als ongegrond af te wijzen.

Meest ondergeschikt vraagt S. LTD de rechtbank om de heer Ivelin Borisov conform artikel 898 van het Gerechtelijk Wetboek te horen op de datum waarop partijen moeten verschijnen en de rechtspleging ten gronde ondertussen op te schorten.

S. LTD verzoekt de rechtbank de vorderingen van de heer M.P. minstens verjaard te verklaren en hem ervan af te wijzen.

Zij vordert de verwijzing van de heer M.P. in de kosten van het geding.

Tenslotte verzoekt S. LTD de rechtbank om het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad, niettegenstaande alle verhaal, zonder zekerheidsstelling en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.

3. Feiten

De heer M.P. sloot op 29 oktober 2012 een arbeidsovereenkomst met de GCV [Sm.]. Hij trad er op 1 november 2012 voltijds in dienst als arbeider. Zijn taak zou voornamelijk bestaan uit het onderhoud van materiaal, werfcontrole en werfvoorbereidingen. [Sm.] had haar maatschappelijke zetel in Zandhoven, aan de [adres]. Namens [Sm.] ondertekende de heer S.B. de overeenkomst. Volgens de heer M.P. oefende die ook het werkgeversgezag uit. De heer M.P. moest ervoor zorgen dat de nodige materialen aanwezig waren op de werven, de (vaak buitenlandse) arbeiders/bouwwerkers naar de werven voeren, hen ter plaatse de nodige uitleg verschaffen, hun werk controleren, hun werkbonnen invullen, enz.

Volgens de arbeidsovereenkomst bedroeg het bruto loon van de heer M.P. € 1.500,00. Uit de loonbrieven van november 2012 tot november 2013 blijkt echter dat [Sm.] een hoger loon betaalde. Meer bepaald bedroeg het uurloon van de heer M.P. aanvankelijk € 12,2280 en steeg het tot € 13,3100. Dit resulteerde in een bruto loon van telkens ongeveer € 2.000,00 per maand. Het netto equivalent hiervan bedroeg steeds ongeveer € 1.500,00.

Op 28 november 2013 beëindigden [Sm.] en de heer M.P. deze arbeidsovereenkomst met wederzijdse toestemming.

Op 1 november 2013 sloot de heer M.P. met de Bulgaarse vennootschap S. LTD een overeenkomst. Deze overeenkomst is zowel in het Bulgaars als in het Engels opgesteld. De

Engelse versie draagt als titel *“Contract for commercial agency”*. De heer M.P. voegt een beëdigde vertaling van de overeenkomst bij. Die betitelt ze als *“Overeenkomst voor handelsvertegenwoordiging”*.

Volgens artikel 1 van (de vertaalde versie van) deze overeenkomst *“duidt de opdrachtgever de vertegenwoordiger als zijn handelsvertegenwoordiger op het grondgebied van Koninkrijk België en (aanvaardt) de vertegenwoordiger (...) om de opdrachtgever tegen een bezoldiging, op het vermelde grondgebied, te vertegenwoordigen, met de in deze overeenkomst omschreven rechten en plichten.”*

De overeenkomst tussen S. LTD en de heer M.P. voorzag in een maandelijkse bezoldiging van € 1.500,00.

Namens S. LTD ondertekende de heer S.B. deze overeenkomst.

Volgens de heer M.P. veranderde er in feite weinig of niets voor hem na de ondertekening van deze overeenkomst. Ook na 1 november 2013 stond hij naar eigen zeggen onder het (feitelijk) gezag, leiding en toezicht van de heer S.B.. Het was nog steeds de heer S.B. die hem dagelijks concrete opdrachten en instructies gaf, die toezicht op hem uitoefende en aan wie hij rekenschap en verantwoording moest afleggen. Ook de aard van de arbeidsprestaties, de plaats van tewerkstelling en de arbeidsvoorwaarden bleven volgens de heer M.P. ongewijzigd. Alleen zijn bezoldiging zou vanaf november door S. LTD (vanop een Bulgaarse bankrekening) worden betaald. Volgens de heer M.P. gebeurde dit echter laattijdig of gewoonweg niet.

S. LTD legt de rechtbank een stuk voor, opgesteld in het Bulgaars en het Engels, met volgende (vrije) vertaling:

“ Beste Mr. M.P.,

Als resultaat van het niet-vervullen van uw verbintenissen en gebrek aan enige gerapporteerde resultaten, beëindigen wij S. LTD Ltd. met de huidige kennisgeving in overeenstemming met artikel 10, b het contract van handelsagentschap van 1 november 2013, welke beëindiging zal ingaan vanaf 15 december 2013.”

Op 1 september 2014 sloot de heer M.P.s een overeenkomst met de Bulgaarse vennootschap [SEE]. Ook de beëdigde vertaling van deze overeenkomst omschrijft ze als een overeenkomst voor handelsvertegenwoordiging. Deze overeenkomst belastte de heer M.P. met het bestuur en de vertegenwoordiging van de vennootschap in België. Voor [SEE] ondertekende een zekere [HCT] de overeenkomst.

Met aangetekende brief van 7 april 2015 stelde de raadsman van de heer M.P. de heer S.B. in gebreke. Hij beschouwde de heer S.B. als *“feitelijk werkgever”* van de heer M.P.. In die hoedanigheid was de heer S.B. volgens de raadsman van de heer S.B. gehouden tot betaling van een loonachterstal van € 11.000,00.

Op 3 november 2015 liet de heer M.P. de inleidende dagvaarding betekenen.

4. Beoordeling

4.1. Rechtsmacht / bevoegdheid

S. LTD betwist de bevoegdheid van de arbeidsrechtbank te Antwerpen en in het algemeen die van de Belgische rechtbanken. Zij wijst erop dat zij een Bulgaarse vennootschap is. S. LTD voert ook aan dat er tussen haar en de heer M.P. geen arbeidsovereenkomst bestond, maar wel een handelsagentuurovereenkomst. Het feit dat de heer S.B., eerste verweerder, de Belgische nationaliteit heeft, is volgens S. LTD van geen belang. De overeenkomst waarvan de heer M.P. de uitvoering vordert, is immers geen arbeidsovereenkomst. Zij duidt het Bulgaars recht aan als het toepasselijke recht en de Bulgaarse rechtbanken als bevoegde rechtbanken.

De rechtbank volgt deze argumentatie niet.

De internationale bevoegdheid

Artikel 5 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt:

“ § 1. *Behalve in de gevallen waar deze wet anders bepaalt, zijn de Belgische rechters bevoegd indien de verweerder bij de inleiding van de vordering zijn woonplaats of gewone verblijfplaats in België heeft.*

Indien er verschillende verweerders zijn, zijn de Belgische rechters bevoegd indien een van hen zijn woonplaats of gewone verblijfplaats in België heeft, tenzij de vordering slechts werd ingesteld om een gedaagde te onttrekken aan de rechter van zijn woonplaats of zijn gewone verblijfplaats in het buitenland.

Met toepassing van deze bepaling zou de Belgische rechter bevoegd zijn om kennis te nemen van de eis van de heer M.P.. De heer S.B., eerste verweerder, heeft immers de Belgische nationaliteit. Hij heeft zijn woonplaats en gewone verblijfplaats in België.

Artikel 7 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht biedt echter de mogelijkheid overeen te komen een buitenlandse rechter bevoegd te maken om kennis te nemen van bestaande of toekomstige geschillen. Volgens S. LTD hebben partijen dat gedaan in de overeenkomst van 29 oktober 2013. Zij duiden de Bulgaarse rechter aan.

S. LTD gaat er echter aan voorbij dat de heer M.P. zijn eis niet op de overeenkomst van 29 oktober 2013 tussen hemzelf en S. LTD baseert. Hij beroept zich op het bestaan – ook na 1 november 2013 – van een arbeidsovereenkomst met de heer M.P.. Op basis van deze overeenkomst vordert hij de betaling van achterstallig loon.

Met toepassing van artikel 578, 1° van het Gerechtelijk Wetboek neemt de arbeidsrechtbank kennis van de geschillen inzake arbeidsovereenkomsten. Deze bevoegdheid mag niet te eng worden geïnterpreteerd.

(Vgl. J. PETIT, *Sociaal Procesrecht*, I.C.A.-reeks, algemene reeks nr.14, Brugge, die keure, 2007, p. 584, nr. 556)

De materiële bevoegdheid van de rechtbank wordt bepaald door het voorwerp van de eis zoals dat uit de gedinginleidende akte blijkt. Opdat de arbeidsrechtbank bevoegd is, volstaat het dat het voorwerp van de eis zoals de eiser het stelde, een geschil inzake arbeidsovereenkomsten is.

(Cass. 8 september 1978, *R.W.* 1978-79, 960, noot J. LAENENS; Cass. 24 september 1979, *Arr. Cass.* 1979-80, 89; Cass. 4 mei 1981, *R.W.* 1982-83, 147, noot J. LAENENS; Cass. 13 oktober 1997, *R.W.* 1998-99, 712; J. LAENENS, D. SCHEERS, P. THIRIAR, S. RUTTEN, en B. VANLERBERGHE, *Handboek gerechtelijk recht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2016, p. 297, nr. 590)

Artikel 19 van de Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22/12/2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken bepaalt:

" *De werkgever met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan voor de volgende rechten worden opgeroepen:*

1. voor de rechten van de lidstaat waar hij woonplaats heeft, of

2. in een andere lidstaat:

a) voor het gerecht van de plaats waar de werknemer gewoonlijk werkt of voor het gerecht van de laatste plaats waar hij gewoonlijk heeft gewerkt, (...)"

De, al dan niet vermeende, arbeidsovereenkomst tussen de heer M.P. en de heer S.B. bevat geen beding dat in afwijking van deze bepaling een buitenlandse rechter aanduidt. De Belgische rechtbanken zijn dus bevoegd.

Artikel 13 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat als de Belgische rechters bevoegd zijn uit hoofde van deze wet, de volstreckte bevoegdheid en de territoriale bevoegdheid worden vastgesteld volgens de relevante bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek of van bijzondere wetten.

Wat haar materiële bevoegdheid betreft, herhaalt de rechtbank dat deze wordt bepaald door het voorwerp van de eis zoals de heer M.P. het in de inleidende akte heeft omschreven. Het geschil behoort dus tot de materiële bevoegdheid van de arbeidsrechtbank.

Gelet op de plaats van waaruit de heer M.P. werkte (Zandhoven) is de arbeidsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen territoriaal bevoegd.

4.2. Toelaatbaarheid

De heer S.B. en S. LTD concluderen tot de ontoelaatbaarheid. Zij roepen hiervoor twee argumenten in: de ontstentenis van een arbeidsovereenkomst tussen hen en de heer M.P., en, al dan niet in ondergeschikte orde, de verjaring van de eis van de heer M.P..

Uit het eerste argument leidt de rechtbank af dat de verwerende partijen menen dat zij niet de vereiste hoedanigheid hebben om de eis van de heer M.P. te beantwoorden.

Artikel 17 van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de vordering niet kan worden toegelaten als de eiser geen hoedanigheid en geen belang heeft om ze in te dienen. Dit heeft als logisch gevolg dat de eiser die de hoedanigheid heeft om de vordering in te stellen deze vordering moet richten tegen de partij die de hoedanigheid heeft om de vordering te beantwoorden. De vordering moet bijgevolg gericht worden tegen de partij die de vereiste hoedanigheid heeft om als verweerder op te treden.

(vgl. Verslag VAN REEPINGHEN, DL. I, 45, geciteerd door E. GUTT en A.M. STRANART-THUILLY, "Examen de jurisprudence. Droit judiciaire privé (1965-1970), *R.C.J.B.* 1973, 103, nr. 6; P. ROUARD, *Traité élémentaire de droit Privé*, T. pré., vol I, Brussel, Bruylant 1979, 168; Bergen 1 december 1983, *Pas.* 1984, II 63)

De vraag of de heer S.B. en/of S. LTD de schuldenaars zijn van het achterstallig loon dat de heer M.P. vordert, betreft de beoordeling van de gegrondheid van zijn eis. Zij tast de toelaatbaarheid ervan niet aan. De procespartij die beweert houder te zijn van een materieel recht heeft immers het vereiste belang en de hoedanigheid om de vordering in te stellen, ook al wordt dit recht betwist.

(Cass. 28 september 2007, *Arr. Cass.* 2007, 1798; (J. LAENENS, D. SCHEERS, P. THIRIAR, S. RUTTEN, en B. VANLERBERGHE, *Handboek gerechtelijk recht*, Antwerpen-Cambridge, Intersentia, 2016, p. 88-89, nr. 154; vgl. Arbh. Antwerpen 28 februari 2012, A.R. 2011/AH/99 en Arbh. Brussel 25 maart 2005, *Soc. Kron.* 2007, 386)

De door de verwerende partijen opgeworpen verjaring betreft de toelaatbaarheid van de eis. De bevrijdende verjaring verlost de schuldenaar onrechtstreeks van zijn schuld, doordat zij het vorderingsrecht van de schuldeiser uitdooft. De schuldeiser verliest door de verjaring niet zijn recht noch zijn rechtsvordering, maar wel de mogelijkheid om dat recht af te dwingen. Daarom moet een vordering die verjaard is, niet ongegrond maar ontoelaatbaar worden verklaard bij gebreke aan hoedanigheid.

(W. VAN EECKHOUTTE, "Verjaring van vorderingen m.b.t. het personeel toepassingsgebied en de bijdrageregeling van de sociale zekerheid voor werknemers", in A. VAN REGENMORTEL, R. JANVIER en V. VERVLIT, *Actuele problemen van het socialezekerheidsrecht. Verjaring en sociale zekerheid*, Brugge, die Keure, 2011, p. 95; P. VAN ORSHOVEN, "Niet-ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht", in P. VAN ORSHOVEN (ed.), *Gerechtelijk privaatrecht*, Brugge, die Keure, 2000, 35, nr. 22)

Met toepassing van artikel 15 van de Arbeidsovereenkomstenwet verjaren de rechtsvorderingen die uit de arbeidsovereenkomst ontstaan, één jaar na het eindigen van de overeenkomst of vijf jaar na het feit waaruit de vordering is ontstaan, zonder dat deze termijn één jaar na het einde van de overeenkomst mag overschrijden.

De rechter die wordt geconfronteerd met een vordering die *ex contractu* wordt gesteld en waarvan de tegenpartij de verjaring opwerpt met toepassing van artikel 15 van de Arbeidsovereenkomstenwet, heeft de plicht ambtshalve de toepassing te onderzoeken van de verjaring bepaald in artikel 26 van de Voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering. Hij moet de partijen de kans geven om hierover tegenspraak te voeren.

(Cass. 20 april 2009, *R.W.* 2009-10, 876 met conclusie R. MORTIER)

De rechtbank heeft dit laatste gedaan. Op de zitting van 28 september 2017 verzocht zij de partijen, in het bijzonder de heer M.P., om standpunt in te nemen over de verjaring conform artikel 26 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering. In zijn daaropvolgende conclusie verwees de heer M.P. naar de strafbaarstelling van de niet-betaling van loon door het Sociaal Strafwetboek. Hij stelt zijn eis nu *ex delictu* en beroept zich op de vijfjarige verjaringstermijn van artikel 26.

In burgerlijke zaken moet de partij die een op een misdrijf gegronde eis, de aanwezigheid van de bestanddelen van dat misdrijf bewijzen. De burgerlijke rechter die uitspraak moet doen over een op een misdrijf gesteunde vordering en moet nagaan of deze vordering eventueel verjaard is, moet vaststellen of de feiten die aan de vordering ten grondslag liggen, onder de toepassing van de strafwet vallen. Hij moet melding maken van de bestanddelen van het misdrijf die een uitwerking hebben op de beoordeling van de verjaring. De rechter mag zich niet beperken tot de vaststelling dat de werknemer het bestaan van een misdrijf inroept ter ondersteuning van zijn vordering.

(Cass. 16 februari 1990, *Arr. Cass.* 1989-90, 782; Cass. 25 oktober 2004, *Pas.* 2004, afl. 11, 1656; Cass. 9 februari 2009, *J.T.T.* 2009, 211)

Naast de materialiteit van de feiten moet ook het voor een misdrijf noodzakelijke moreel bestanddeel vaststaan.

(A. VANDENBERGEN, "Het moreel element in sociaalrechtelijke misdrijven" (noot onder *Arbh.* Antwerpen 10 december 1992), *J.T.T.* 1994, 412 – 414)

Het bestaan van een arbeidsovereenkomst veronderstelt het bestaan van de verplichting arbeidsprestaties te leveren in ondergeschikt verband. Arbeid in de zin van de Arbeidsovereenkomstenwet is de arbeid die een werknemer die zich daartoe bij overeenkomst heeft verbonden, tegen loon en onder het gezag van een werkgever verricht.

(Cass. 10 maart 2014, *J.T.T.* 2014, 220)

De rechtbank stelt vast dat de heer M.P. niet aantoont of bewijst dat hij na 31 oktober 2013 prestaties voor de heer S.B. of voor S. LTD heeft geleverd. Hij brengt geen stukken bij die dit ook maar enigszins aannemelijk maken. Hij licht niet toe welke activiteiten hij heeft verricht, waar, wanneer, met wie, voor wie, ... Zijn bundel bevat alleen een zeer vage, nietszeggende verklaring van mevrouw Truyt, de dame die namens [SEE] de overeenkomst van 1 september 2014 ondertekende.

De heer M.P. bewijst dus niet dat hij door een arbeidsovereenkomst met de heer S.B. of S. LTD was verbonden. Hij bewijst niet dat hij op grond van prestaties die hij in uitvoering van zo'n overeenkomst leverde, recht had op loon.

Enkel als vaststaat dat de heer M.P. recht had op loon, kan de niet-betaling daarvan eventueel een misdrijf zijn. Nu het recht op loon niet wordt bewezen, is er geen sprake van een misdrijf. De heer M.P. kan zich dan ook niet beroepen op de delictuele verjaringstermijn. Zijn eis is verjaard.

4.3. Kosten van het geding

De rechtbank heeft de heer M.P. in het ongelijk gesteld. Zij verwijst de heer M.P. in de kosten.

De heer M.P. geniet het voordeel van de tweedelijsrechtsbijstand. De rechtbank herleidt de door hem verschuldigde rechtsplegingsvergoeding tot het minimum, dat wil zeggen € 750,00.

De vorderingen tegen de heer S.B. en tegen S. LTD zijn op dezelfde grondslag ingesteld. Zij vormen in wezen hetzelfde geschil. De rechtbank kent de verwerende partijen dan ook slechts één rechtsplegingsvergoeding toe, tussen hen te verdelen.

(Vgl. B. VAN DEN BERGH en S. SOBRIE, *De rechtsplegingsvergoeding in al zijn facetten*, Mechelen, Kluwer, 2016, p. 98 – 99, nr. 126)

4.4. Voorlopige tenuitvoerlegging

Met toepassing van artikel 1397, lid 1 van het Gerechtelijk Wetboek zijn de eindvonnissen uitvoerbaar bij voorraad. De rechtbank kan bij een met bijzondere redenen omklede beslissing anders bevelen.

De heer M.P. verzoekt niet om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen. De rechtbank ziet geen reden om dit ambtshalve te doen. De voorlopige tenuitvoerlegging is dus toegestaan.

5. Beslissing

De rechtbank heeft over de zaak beraadslaagd. Zij beslist op tegenspraak.

De rechtbank verklaart de eis van de heer M.P. ontoelaatbaar.

De rechtbank verwijst de heer M.P. in de kosten. Zij vereffent de kosten van de heer M.P. op € 1.320,00 rechtsplegingsvergoeding. Zij vereffent de kosten van de heer S.B. en van S. LTD op één rechtsplegingsvergoeding van € 750,00, tussen hen te verdelen.

De voorlopige tenuitvoerlegging van dit vonnis is toegestaan.

Dit vonnis werd gewezen door:

, rechter, voorzitter van de kamer
, rechter in sociale zaken, werkgever
. rechter in sociale zaken, werknemer-bediende
met bijstand van , griffier.

en uitgesproken op **één maart tweeduizend achttien** in openbare terechtzitting van de tweede kamer van de arbeidsrechtbank Antwerpen - afdeling Antwerpen, door ,
rechter, voorzitter van de tweede kamer, met bijstand van , griffier.